

(המשך מעמוד 37)

שיף עצמו שונא מוסיקה, ואינו מתעניין בדבר חוץ מעסקיו. כשחלה ארנסט יפה ועבר ניתוח-לב בניוירוק, חשה שושנה אל מיטתו, וסעדה אותו. אך אם קיווה חיים שיף כי קירבה זו בין הכוס של בנק לאומי ובין רעייתו לחיים תרכך את ליבו של הבנק, טעה טעות מרה. השבוע נקט הבנק את הצעד שעליו חלם שיף בביעוטי הלילה שלו: שהנושה העיקרי שלו יבקש למנות כונס-נכסים.

יחסי-ציבור. החברה באה לארץ כדי להקים כאן עסק של מכירות-פומביות. כדי למשוך עיתונאים הפיצה שהיא מוכרת את רכושו של שיף במכירה פומבית. שיף לא הכחיש. הרבר פורסם ברבים, ועתה טוענת החברה שיש לה זכות בלעדית למכור את רכושו.

משולש ניצחי

חיים שיף לא קיווה לדבר משר-האוצר, יצחק מודעי, שאותו השמיץ פעמים רבות. מודעי אינו אדם השוכח עלבונות, כאשר יש לו האפשרות להתנקם במעליב. בשלב מסוים פנה שיף למר משה ארנס, כדי שיתווך בינו ובין מודעי. שיף הוא בית-רי ותיק, וכאישי-אצל סמך על תנועת-החרות, שבה הוא מכהן כחבר-המרכז. הוא הציג את מועמדותו לכנסת בבחירות האחרונות, וחסרו לו ארבעה קולות למינוי. ארנס אכן התערב, והוטל עליו לשמש כמעוין-בורר לגבי תביעותיו

העיריה הבטיחה ל"מעריב" מיגרש-ענק בצפון תל-אביב בלי מיכרז ★ לא ננקב שום מחיר ★ הראש החדש של המינהל סירב ★ השבוע הקדיש לו "מעריב" כתבה שבה תואר כ"פיאודל מימי הביניים"

דונם פה, מעריב שם

כיר ולקבל אישור בוועדה המחוזית זומן סכיר... "מר שמיר הנכבד, תוכל להאמין לי כי הנסיון והידע שלי בתיכנון ובניין תרמו להקמת ערים (נתניה), אשרוד ויישובים חקלאיים, שהם מופת למי דינתי-ישראל. "אני מרשה לעצמי לפנות אליך ול-בקשך לעיין מחדש בבקשתנו הנתמכת על-ידי עיריית תל-אביב."

בן-עמי הוזרו לענות לשמיר במיכ"תב מן ה-25 במרס: "קיבלתי מיכתבך מ"ח באדר תשמ"ב, ולא אסתר ממך את השתוממותי ואכזבתי. "עיריית תל-אביב שלחה אליך מיכתב ב-5 במרס 1982, ובו הודיעה כמפורש כי השטח של עשרה דונמים יהיה מהשטחים שהם כבעלות העירייה, וכי העירייה, בהתחשבות עם המינהל, תפצה את המינהל משטחים משותפים שביניהם..."

כתבת-דייוקן ענקית, המשתרעת על פני שלושה עמודים, ושנושאה הוא עורך-דין משה ליפקה, מנהל מינהל-מקרקעי-ישראל, הופיעה כיום השישי במסוף סוף-שבוע של היוםון מעריב. היה זה רק פרק חרש, ביחסים שבין חברת מודיעין בע"מ לבין המינהל, שיש להם היסטוריה ארוכה. חברת מודיעין, שיו"ר מועצת המנהלים שלה הוא עובד בן-עמי, כוללת, לפי נייר המיכתבים הרישמי, את מעריב. מעריב לנוער, את בתי-דפוס, ספריית מעריב והוצאות-לאור של אנציקלופדיה בריטניקה, אוניבר-סלים וטייס-ליוף בארץ.

"המינהל ימליץ בלי מיכרז" **מקביל לתכתובת מרתקת זו, התנהל דרך מעריב, כך מספרים אנשי מינהל-מקרקעי-ישראל, לחץ**

ביחס לשני השטחים המוצעים, כתב בן-עמי: "אני פוסל את שני השטחים הנ"ל. איזור-מנשיה קרוב מדי ליס. הקירבה תשפיע על תוחלת הצינור, והיציאה מהעיר לכל חלקי הארץ עם העיתוננים תגזול לפחות חצי שעה.

הסיפור נסוב סביב שטח-אדמה של 10 דונמים בצפון תל-אביב, אחד האזורים היקרים ביותר בעיר הגדולה, בפרוייקט עירוני המכונה תוכנית 2000. לפי סיכום שהושג בין הוצאת מודיעין בע"מ (ועובד בן-עמי בראשה) לבין מאיר שמיר, המנהל הקודם של מינהל מקרקעי-ישראל, בשיחות עם עיריית תל-אביב, אמורה היתה החברה לקבל את השטח הרצוי מן המינהל ללא מיכרז, דבר שהוא בניגוד לחוק. בשום מיסמך לא ננקב שום מחיר.

בעל-מעריב בן-עמי השתוממות ואכזבה

תיקשורתי על שמיר, המנהל, בצורת כתבות וביקורות על ררכי המינהל. המיכתב הנא שכתב שמיר, הופנה לבן-עמי, והוא מן ה-29 באפריל, נאמר בו, בין השאר: "מינהל-מקרקעי-ישראל אינו רואה בשלב זה מקום

במיכתב לשמיר, במינהל-מקרקעי-ישראל, מן ה-17 בינואר 1982, כתב בן-עמי, בין השאר: "מאחר שבית-מעריב אשר נבנה לפני 30 שנה, ומיבני חברות-הבת פזורים בכמה מקומות, החלטנו להקים מינהל חדש, אשר יהיה מרכזתי-קשורת בקנה-מידה בינלאומי. "הגעתני לידי הסכם עם ראשי-עיריית תל-אביב וסגנו לרכוש מהעירייה מיגרש בשטח של עשרה דונמים, מיג"רש מיספר 13 בתוכנית 2000. שמיר, מנהל-המינהל, ענה לבן-עמי ב-15 במרס אותה שנה, הסביר לו כי העירייה טרם סיימה את הסדר הבעלויות באיזור התוכנית האמורה, והוא מציע לו שני איזורים חלופיים לבניית בית-מעריב: "בשלב זה נבחנו שני אתרים, שמידת-זמינותם גבוהה. האחד בתוכנית מנשיה ב', אשר אושרה כחוק, והשני בתוכנית הקירייה, אשר נמצאת בשלבי-אישור מתקרמים..."

השבוע אחז שיף באמצעי האחרון: הוא פנה לשימעון פרס. ראש-הממשלה התרשם מרחיפות העניין, וקיבל את שיף כאופן בחול. הפגישה התקיימה ביום השישי במישרד ראש-הממשלה. שיף ביקש ממנו עזרה. הבעיות שבין צלעות המשולש הניצחי — מלגות-שיף, מישרד-הארצ וצב ונבט-לאומי — לא נפתרו. אך שושנה שיף עדיין שוהה במחחקים.

שיף עם פרס פגישה בהולה

שיף במלון "דיפלומט" בתל-אביב מי בן-אזנה

כוש כדי לכסות את החובות. כשיש בידו רכוש של 200 מיליון דולר, ועליו לכסות חובות של 30 מיליון, הכיוון ברור. לא ברור מה אצה הדרך לבנק לאומי, שהרי רכוש המלגות משמש ערבות לחובו, וזהו כיטחון מספיק. נסיעותיו של שיף לברזיל לא עזרו לעסקיו. בציבור נפוצה הידיעה ששיף עומד לדרת מן הארץ ולהעביר את עסקיו לארץ הדרום-אמריקאית. שיף עצמו עזר להפיץ ידיעה זו, כנראה מתוך תיקווה להפעיל בדרך זו לחץ פסיכולוגי על הממשלה. התוצאה היתה הפוכה.

לדיכוי שיף, הוא עוכר בברזיל רק כיועץ להקמת רשת מלגות, שאין לו חלק בה. "אין לי גרוש בחוץ-לארץ!" הוא אומר, "מעולם לא העלמתי גרוש. כל הספרים שלי ידועה זו, כנראה במיסגרת הלחצים הפסיכולוגיים עזר שיף גם לחברה וזה בתעלול של